

KAIRÓS

El temps no mai escrit
és temps de roques foradades
per on s'endinsa el mar i el cel hi esdevé fràgil,
com les hores alades que rossolen pels camps.
És temps de surfejar com qui s'adorm
damunt les brases, ben quiet,
i de tallar la cresta de l'onada
amb l'espasa dels peus.

El temps no mai escrit
és temps de caminar per l'aire,
sentint que tot és nou i viu,
com aquests àngels que s'encenen
quan entra un raig de llum al menjador de casa.

CRONOS

El temps escrit és temps de marbre llis,
escantonat pels cops, escanyat per les hores.
És temps de terres fredes i lleres surreals,
de vidres escampats per l'alè blanc de l'aire,
de somnis que caduquen
a l'alba afòtica dels ulls.

El temps escrit va resseguint els anys
amb tinta negra.
Negra de solcs antics
que han preservat cèrcols i tabes
als ulls dels fills.
Negra de sang oferta.

CHRONOS

El temps escrit és temps
escantonat pels cops, escanyat per les hores.
És temps de terres fredes, de vidres escampats
per l'alè blanc de l'aire.

El temps escrit rediu els anys
amb crits antics i amb sang oferta.

Enreixa l'univers, fa girar els astres,
i reescriu els dies amb les urpes del vent.

ARBRES VELLS

Els arbres vells arrenen
entre ocells que agonitzen
al peu de l'argelaga.
Respiren vent. I el clouen a les fulles.

Et saben aquests ulls de llop ferit,
la veu tan fràgil,
el gest inquiet de les mans,
l'instant escrit a l'esquerda del cos.

I sempre hi són.
Fins esventrats, s'aferren a la vida.
Són arbres vells que escriuen
amb un llenguatge antic.

LLIMEROL

Tot es dibuixa al llimerol dels dies:
la llum enroentida,
infinita de juny,
el rovell d'una fulla,
la terra engrunada a les mans.

Silenci pur que em fa,
bellesa agonitzant on em dissolc.

TRANSPARENT

1

Tornar a emplenar la veu
amb sons que nien soterrats com bulbs,
dormint fins que la llum els vivifiqui,
deu ser una recurrència vana.

Esperaré que els sons se m'ofereixin,
que em creixin les paraules
a les mans transparents.

2

Veig paraules que salten,
reboten pel crani, no saben sortir.
Voldrien escapar-se —un vol fugaç
fins a la mà—, escriure's,
sentir el ressò que fan en cada traç.

Les busco als dits, als camps llaurats,
enmig de pedres i boïga, a l'alzinar.
Les busco als ossos i a la carn,
les busco mar endins, m'hi enfonso.

Clavada entre les algues,
soc transparent.

3

Arrelo en els ossos del vent.
Germino en els seus dits,
serpejo enmig de núvols:
les paraules s'envolen
sense cel ni llindar.

Llauro el silenci transparent.